

Lojzek pa ne bo tožljivec.

Spisal Julij Slapšák.

(Konec.)

III.

Vse deske zabožkove so odjenjale ter odletele in odrčale na vse strani. Edino spodnja je ostala na mestu, na nji pa suknjič in ubogi Lojzek — na zobeh, v strašnem joku. Od same groze je kar trepetal po vsem životu in šklepetal z zobmi. Zadaj na glavi je imel precejšno buško, in iz nje se je cedila rdeča, gorka kri, ojej, ojej! ...

„Av!“ sta zajavkala bratca, ko sta se ujela po tleh. Pa naglo sta se zopet pobrala in pogledala po malem bratcu. „Joj!“ sta prestrašeno zavpila, ko sta zagledala kri.

Nič se nista izpraševala: kaj zdaj? Ampak kar naglo sta skočila oba hkrati k Lojzku in ga mirila in tolažila. Eden bratcev ga je vzel v naročje, ga nosil gorpadol pa mu pripovedoval vse najlepše reči, drugi pa mu je kazal ptičko, ki je priletela in sedla na vejico in tako sladko pela.

Polagoma se je Lojzek vendarle umiril. Ko je gledal ptičko, ki je tako lepo cvrčala in žvrgolela na vejici, pa je rekel: „Tička pipi, voziček pa kâk! Ješt nč več pelov bom; ješt tičko gledov bom.“

„Hvala Bogu, zdaj se je vsaj umiril!“ sta vzkliknila bratca hvaležno.

„Preveč sva dirjala, se je pa zgodila nesreča,“ je omenjal starejši in se prijel sam za glavo. Pa njegova glava je bila še cela; toda od silnega padca mu je kar šumelo po ušesih.

„Oh, kaj bo? Zdaj še domov ne bova mogla,“ vzklikne drugi bratec.

„Zakaj ne? Deske poberi in jih nesi domov, jaz bom pa Lojzka.“

„Ne vidiš buške in krvi? Jeh, kaj bo doma!“

Šla sta, sprala Lojzku ranico v hladni potočkovi vodici, nato ga pa prosila: „Lojzek, ljubi Lojzek, nikar

ne pravi materi doma, da te buba na glavi. Dala ti bova cukrčka, pipček, podobice in vse lepe reči, kar jih imava.“

Tako sta govorila in prosila brata, pa gledala žalostno v Lojzka, prestrašena in prepadena, in vsakemu je šlo po glavi: kaj bo, kaj bo? Kaj bodo mati rekli, kadar zagledajo ranico; ojej! In kaj bodo oče storili, kadar zvedo, ojej, ojej, ojej!

Sam Bog ve, ali je vedel Lojzek, kaj se godi v njunih dušah. Glejte, pogledal ju je ljubeznivo, nato pa rekel: „Nč, ješt nč vedal bom doma!“

„Kaj, da res ne boš povedal?“ sta se zavzela oba.

„Naka, nč! Žato ne: ata pok tebe in tebe; in bi bubalo tebe in tebe. Naka reš nč vedal bom,“ je zatrdil iznova dobri in usmiljeni Lojzek.

Vzdignila sta ga bratca kvišku in rajala z njim in mu obljubovala vse najboljše in najlepše reči, tako sta bila vesela svojega ljubega bratca. In v srcu sta sklenila, da bosta poslej varovala Lojzka kot punčico v očesu in nikdar več tako norčavo bezljala z njim. Nato sta šla domov. Eden je nesel deske, drugi pa Lojzka. Pa, ko so bili že blizu doma je vzkliknil zopet drugi bratec: „Lojzek ima buško, zaboječek je zbit, kaj meniš, kako bo doma?“

„Bo že kako! Po pravici bo treba povedati, če bodo kaj vprašali. Če bodo pa mati tiho, bodiva pa še midva. Se reče, če ne bo nič hudega in se bo buškica kmalu zacelila na Lojzkovi glavici,“ je odgovoril starejši brat in zavzdihnil: „O, da bi le Lojzek molčal!“

„Ješt molčal, ješt nč vedal bom,“ je zatrdil iznova mali Lojzek.

Nemirno je bratcema tolklo srce, ko sta stopila preko domačega praga z Lojzkom v naročju, z zbitim zaboječkom pod pazduho.

V veži so stali mati. Veselje se jim je bralo na obrazu. Se jim je že moral prav lepo zapeči kruh tudi to pot, ali so pa že porazdelili med vaše ubožčke in otroke sveže hlebčke, da so videti tako dobre volje.

Bratec je vrgel zbite zaboječkov deske za vrata. „Kajne, zaboječek se vama je strl,“ so rekli mati, pa

njih glas ni kazal, da bi bili hudi. Bratca sta jim žalostno prikimala in se skoro prestrašeno spogledala. Zakaj oba sta z vso gotovostjo pričakovala, da bodo zdaj vprašali mati: „Pa kaj se je zgodilo Lojzku, otroci?“ In treba bi bilo potem seveda povedati vse po pravici in resnici.

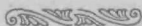
Pa nič tega. Mati so vzeli malega Lojzka v naročje, dali vsakemu po hlebček kruha in rekli: „E, kaj zaboječek! Da ste le vi zdravi prišli domov!“

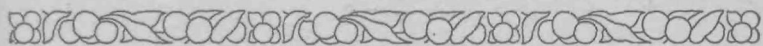
Kako so bili dobri hlebčki! Pojedli so jih otroci z veliko slastjo vsi trije. Mali Lojzek pa res ni zatožil.

O kako sta mu bila hvaležna starejša bratca! Vse: pipček, podobice, cukrčka, konjička, ki v repu piska, skratka, vse, kar sta le imela, sta mu prinesla. Pa Lojzek je obdržal le konjička, ki v repu piska, in pa cukrček, ki ga je kar sproti pozobal, vse drugo pa jima je dal nazaj, češ: „Vši imet iglačke, da bomo vsi plidni, delgač naš ata hudi in bo pok in lompompom!“ . . .

Ljubi Bog je videl medsebojno ljubezen teh bratcev, pa je storil, da celo skrbna mati tudi pozneje niso opazili poškodbice na Lojzkovi glavi. No, saj nevarnega ni bilo nič; buškica je kmalu izginila. V treh dneh je bilo komaj še poznati, kje je bila ranica. Glejte, tudi ljubemu Bogu je všeč, da se ljudje ne tožarijo za vsak prazen nič, ampak da potrpe lepo drug z drugim in se ljubijo med seboj. Gospod Jezus sam je rekel, preden je šel v trpljenje: „Ljubite se med seboj! Na tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci.“

Drugo leto je dobil Lojzek že hlačke. Večkrat so vsi trije bratci pasli na vrtu. Tudi drugi otroci so radi zahajali k njim na vrt; saj tam ni bilo tožbâ in preprirov. Ovčice so se lepo pasle, otroci so pa trgali cvetice, delali piščalke in se igrali veselo. Pa najboljšo piščalko je moral vedno imeti Lojzek — tako sta uredila vselej starejša bratca. Glejte, tudi danes poizkuša eden bratcev piščalko, če bo dobra; ta bo seveda Lojzkova, ki je že popustil cvetice in prikoral bliže. „Saj že dobla,“ je rekel, segel po piščalko in zapiskal veselo, da se je zaslišalo v vas.

Zadovoljen poljedelec.

